

El tango grec

L'any 2010 el festival de cinema de Cannes convidà al venerat Jean Luc Godard perquè presentés la seva nova i inclassificable pel·lícula, *Film socialisme*. El director, però, rebutjà el convit dies abans al·legant «[problemes de tipus grec](#)». La recent intervenció de Grècia el maig d'aquell any per part de la troica suscità un inesperat gest de solidaritat per part del veterà artista, que dies [més tard acabà de matisar les seves paraules](#) adduint que si realment es volia acabar amb la crisi grega, el que s'hauria de fer seria pagar al poble hel·lènic en concepte de drets d'autors tot el que el pensament clàssic ha deixat dins la cultura occidental. La lògica, per exemple, en seria el seu cas més paradigmàtic: «Si cada vegada que utilitzem les paraules *per tant o per aquesta raó* paguéssim 10 euros als grecs, la crisi s'hauria acabat».

D'aquesta manera el mestre Godard continuava alimentant la idea romàntica de la continuïtat entre el poble hel·lènic actual i el de fa quasi tres mil anys. Una idea que a mitjan segle XIX s'encarregà de desmitificar l'intel·lectual tirolès [J.P. Fallmerayer](#), i que féu anar de bòlit els folkloristes grecs de l'època, que mitjançant les seves recerques intentaren rebatre'l i justificar una vertadera continuïtat ètnica, alimentant el que és, encara ara, una obsessió per les glòries passades, amb el que en grec es coneix com a *progonoplexia* (malalts del passat). Una continuïtat que també ha estat en voga durant anys entre l'*establishment* polític europeu, que apel·lava a l'entrada de l'esmentat país a la Unió Europea arran del deute polític i cultural que el Vell Continent té amb l'herència cultural grega. En l'actualitat sembla que el discurs europeu dedicat al país hel·lènic s'ha despul·lat de misticismes clàssics, i el que abans era reconegut com a bressol de la democràcia i la filosofia, ara només és un espai on vagaregen un conjunt de ganduls i de corruptes, els quals han de retornar com sigui allò que deuen. El més curiós, però, és que a mesura que Europa s'allunya d'aquesta identificació amb la Grècia real i l'estigmatitza, al mateix temps també s'allunya de la seva herència cultural, i el pensament crític i la democràcia es converteixen en una paròdia.

Les darreres mesures imposades per la troica a Grècia ja no deixen cap mena de dubte de la deriva totalitària europea capitanejada pel rostre més neoliberal del capitalisme: permetre, entre altres perles, retallar 40 euros mensuals de la prestació d'atur, quan aquesta ja és de 360 euros, és un exercici de pur cinisme. El límit de l'austeritat és la dignitat humana, i és en aquest context on no puc evitar de recordar les paraules de l'esmentat Godard al final de la seva última pel·lícula: "Quan la llei no és justa, la justícia passa per davant de la llei. *No comment*".

Vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=5h3P-WcIRSo>